

[Alfred Jensen.]

skellige årsager. For det første fordi det er den del af befolkningen, der rammes hårdest gennem de indirekte skatter, og dernæst fordi det er den del af befolkningen, der har lidt mest under de skatteforhøjelser, der blev gennemført i krigstiden og perioden derefter. De laveste skattesatser blev forhøjet med 300 pct., medens de højeste nøjedes med 100 pct., hvis man tager skattelovgivningen af 1922 som udgangspunkt, og det har man ret til at gøre, selvom der gennem 1920'erne og 1930'erne blev foretaget forskellige småændringer i udskrivningsloven.

Det er ikke nok at se på, hvor meget man udskriver i skat; man bør også se på, hvor meget der er tilbage, når skatten er betalt, og da er det givet, at arbejdsmanden, håndværkeren, med den lille indkomst ikke har nær så meget at leve af, når han har betalt sin skat, som skibsrederen, fabrikanten eller andre med gigantindkomster. Vi er derfor tilhængere af en skattereform, som sikrer en skattelettelse for de små indkomster, men som for vor skyld gerne må føre til en større skat på de største indkomster, der som regel hidrører fra udnyttelse af andre menneskers arbejdskraft eller en udplyndring af dem gennem handel og omsætning.

Jeg har naturligvis ikke lettere ved at gennemskue det fulde omfang af det forslag, der her er til behandling, end andre ærede medlemmer, der har haft ordet, men det forekommer mig, at når man sammenholder forslaget med de bemærkninger, som finansministeren har gjort, kan man ikke komme til den opfattelse, at det er noget nyt og forjættende, men man må tværtimod regne med, at den skattepolitik, der har været regeringens, vil blive fortsat fremefter. Det er kommunisterne ikke tilhængere af. Kommunisterne støtter de brede befolkningslags kamp for at få skattelettelse.

Jeg vil gerne fremsætte nogle bemærkninger om enkeltheder i forslaget. Det er givet, at hvis jeg skulle knytte bemærkninger til alt det, der interesserer, ville jeg ikke blive færdig indenfor den taletid, jeg med rimelighed kan regne med at få tildelt, og derfor skal jeg kun omtale visse enkeltheder, og nogle af dem skal jeg endda kun strejfe. Det betyder ikke, at jeg og mit parti erklærer os tilfredse med alt det, jeg ikke har rørt ved. Det forbeholder vi os

ret til at vende tilbage til på andet sted og ved anden lejlighed. Jeg ville f. eks. gerne have sagt en hel del om den måde, hvorpå man fastslår folks indkomster. De bemærkninger, der kan være lejlighed til at fremsætte om arbejdernes hovedindkomster og biindkomster, skal jeg altså gemme til et mere belejligt tidspunkt.

Det forekommer mig, at forslagetets bestemmelser om fastsættelse af varelagres værdi og om afskrivning er af en sådan beskaffenhed, at de favoriserer dem, der er bedst stillet her i vort land, og det betyder, at manden med den lille indkomst kommer til at betale mere i skat. Her må der ske ændringer, så beskattningen af de grupper, der er tale om, bliver mere rimelig.

Jeg kunne også tænke mig at knytte et par bemærkninger til diskussionen om skattefradragsreglen. Jeg er enig i, at denne skattefradragsregel ved opgørelsen af indkomsten beskytter de store indtægter, og det er egentlig ejendommeligt, at det så kan komme dertil her i tinget — og jeg vil næsten også sige udenfor tinget —, at flertallet har den opfattelse, at hvis man afskaffer retten til at fradrage betalt skat, betyder det, at man kommer til at svare mere i skat, end hvis man bibeholder denne regel. Det skulle jo ikke være tilfældet; tværtimod skulle det betyde — hvis man ellers ville foretage en fornuftig revision af skattelovgivningen —, at manden med den mindre indkomst kom til at betale mindre i skat. Men vi må vel sige, at rigsdagen og skattelovgivningen i nogen grad er skyld i denne misforståelse, for næsten lige meget hvilke ændringer der foretages i skattelovgivningen, virker de på en sådan måde, at skattetrykket øges, og derfor er det ved at være sådan ude i befolkningen på det skattemæssige område, som det kan være i visse situationer, at intet nyt faktisk er godt nyt.

Jeg er ikke på det rene med, hvorledes de nye former for fradrag, der er foreslået i § 14, vil komme til at virke. For mig ser det ud, som om de, der sikrer sig en pension eller rente, er bedre stillet end de, der må betale til arbejdsløshedskasse og sygeforsikring. I det første tilfælde er der nemlig ikke fastsat nogen maksimumsgrænse for, hvor meget der må fradrages for betalte kontingenter, hvorimod der er fastsat en grænse for deres vedkommende, der betaler til arbejdsløshedskasse og sygekasse, og som forøvrigt også kan have andre udgifter, der